

Het avontuur van kaartje Karel.

Emma had een mooie kaart.

Op de voorkant stond een grote lachende zon. “Deze is voor Milo,” zei ze blij.

Ze tekende nog een paar vrolijke streepjes erbij, zodat de zon nóg blijer keek.

Dan draaide Emma de kaart om.

“Zo weet de kaart waar hij naartoe moet,” zei ze, terwijl ze Milo’s naam opschreef.

Daarna plakte ze een postzegel erop. Plak!

Kaartje Karel giechelde in gedachten. Dat kietelde een beetje.

Samen met haar moeder liep Emma naar de grote oranje brievenbus.

“Dag Kaartje Karel, goede reis!” zei ze.

Plop! Daar viel Karel naar beneden, in het donker.

“Wat spannend!” dacht hij.

Een meneer haalde alle post uit de brievenbus en bracht Kaartje Karel naar een groot gebouw.

Daar liepen mensen zoef zoef zoef heen en weer.

Ze maakten hoge stapels met brieven.

Kaartje Karel mocht in een stapel die naar Milo ging.

De volgende dag kwam de postbode.

Hij legde Kaartje Karel in zijn postkar en liep vrolijk verder.

Karel hobbelde heen en weer in de kar. Het voelde als een kleine pretparkrit.

Toen stopte de postbode bij een huis met een bruine deur.

Hij liet Kaartje Karel door de brievenbus glijden.

Floep!

Binnen hoorde Milo het geluid.

“POST!” riep hij.

Hij rende naar de deur, pakte de kaart en begon te lachen.

“Een kaart van Emma!”

Hij zette Kaartje Karel op zijn tafel, precies naast zijn knuffelrobot.

Kaartje Karel was blij.

Hij had een lange reis gemaakt.

En nu was hij precies waar hij moest zijn.

